**РЕПУБЛИКА СРБИЈА**
**УПРАВНИ СУД**
**Одељење у Нишу**
**II-2 У. 895/17**
**24.11.2017. године**
**Б Е О Г Р А Д**

**У ИМЕ НАРОДА**

Управни суд, у већу састављеном од судија: Томислава Медведа, председника већа, Ненада Стојановића и Драгана Јовановића, чланова већа, са судским саветником Сандром Пауновић, као записничарем, одлучујући по тужби тужиоца А.А. из ..., ... ..., кога заступа Бојан Рајковић, адвокат из Пирота, Српских Владара 102, ради поништаја решења туженог Министарства финансија Републике Србије, Београд, 08 број 112-01-1/708-2016 од 22.12.2016. године, уз учешће заинтересованих лица Б.Б. из ..., ... ... и В.В. из ..., ... ..., у правној ствари конкурса, након одржане усмене јавне расправе дана 20.11.2017. године, у нејавној седници већа, одржаној дана 24.11.2017. године, донео је

**П Р Е С У Д У**

**I** Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија Републике Србије, 08 број 112-01-1/708-2016 од 22.12.2016. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

**II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужени орган Министарство финансија Републике Србије, Београд, да тужиоцу А.А. из ..., надокнади трошкове управног спора у износу од 35.870,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

**III ИЗРИЧЕ СЕ** новчана казна од 70.000,00 динара (седамдесетхиљададинара), Министру Министарства финансија Републике Србије, Г.Г., коју је дужан да плати у року од 15 дана од дана пријема ове пресуде, на жиро-рачун Буџета Републике Србије, број 840-1620-21 са позивом на број II-2 У. 895/17.

**IV** О одлуци из става I диспозитива ове пресуде, обавештава се Влада Републике Србије.

**О б р а з л о ж е њ е**

Оспореним решењем, донетим у извршењу пресуде овог суда II-4 У. 17531/15 од 27.10.2016. године, одбијен је пригор тужиоца изјављен на одлуку в.д. директора Управе царина, број 148-12-111-02-574/39/2015 од 21.09.2015. године, којом

се заинтересована лица бирају на радно место за послове царинског надзора и контроле у путничком промету-цариник, у звању царински надзорник, у ЦИ ..., у Управи царина – ....

У поднетој тужби тужилац оспорава законитост решења туженог органа и наводи да се тај орган није придржавао схватања Суда изнетог у пресуди II-4 У. 17531/15 од 27.10.2016. године, према коме је он у предности за пријем у радни однос у односу на заинтересованог Б.Б., који није испуњавао услове из конкурса, јер у време расписивања конкурса није имао положен државни стручни испит. Додаје, да ни заинтересована В.В. није испуњавала услове конкурса, јер уз документацију није приложила уверење Вишег суда да није под истрагом, већ само Основног суда, као ни документацију о познавању страног језика. Сматра да су оцене комисије даване произвољно, јер је заинтересована В.В. добила укупну оцену 3, Б.Б. оцену 2,83 и истиче да незна на основу којих критеријума је он за организованост оцењен оценом 2, с обзиром на његово претходно радно искуство, док су заинтересована лица по основу овог критеријума оцењена оценом 3, као и по критеријуму мотивисаности, јер је добио исту оцену, док су заинтересована лица добила оцену 3. На расправи, преко пуномоћника, посебно истиче да је тужени орган оспореним решењем повредио одредбу члана 69. Закона о управним споровима, будући да је то решење тужени донео супротно правном схватању и примедбама суда изнетим у наведеној пресуди. Предлаже да Суд уважи тужбу и поништи оспорено решење, а тужени орган обавеже да тужиоцу накнади трошкове спора и то: за састав тужбе од стране адвоката 16.500,00 динара, за приступ адвоката расправи 18.000,00 динара и судске таксе за тужбу и одлуку суда у висини прописаној Законом о судским таксама.

Тужени орган је доставио Суду списе предмета ове управне ствари и одговор на тужбу у којем оспорава све наводе тужбе и предлаже да Суд тужбу одбије.

Заинтересовано лице Б.Б. је доставио одговор на тужбу у коме наводи да је уз пријаву на конкурс доставио комплетну документацију, те да је у међувремену положио државни стручни испит. Сматра да тужба није основана и предлаже да је Суд одбије.

Заинтересована В.В. није дала одговор на тужбу и поред тога што јој је тужба уредно достављена на одговор.

Управни суд је одржао усмену јавну расправу 20.11.2017. године, у смислу одредбе члана 34. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС“, број 111/09), у присуству тужиоца, са пуномоћником, а у одсуству уредно позваних: туженог органа и заинтересованих лица.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је, оценом навода тужбе и одговора на тужбу заинтересованог Б.Б. и туженог органа, као и навода пуномоћника тужиоца са одржане усмене јавне расправе, а

након извођења доказа, читањем и увидом у све доказе из списа предмета, нашао да је тужба основана.

Из разлога датих у образложењу оспореног решења произлази да је тужени орган у поновном поступку размотрио све списе конкурсног поступка, изјашњење Конкурсне комисије, наводе из приговора, наводе у пресуди Управног суда II-4 У. 17531/15 од 27.10.2016. године, и оценио да тужиочев приговор на одлуку директора Управе царина од 21.09.2015. године, није основан. Ово с разлога,
јер је конкурсни поступак спроведен у складу са одредбама Царинског закона, Правилника о правима, обавезама и одговорностима запослених у Министарству финансија – Управи царина 08 број 110-00-315/2003 од 14.11.2003. године, као и одредбама Правилника о стручним оспособљеностима, знањима и вештинама које се поверавају у изборном поступку, начину њихове провере и мерилима за избор на радна места, што је и утврђено увидом у Записник о раду Конкурсне комисије, у документацију у списима предмета, као и на основу прибављеног мишљења Конкурсне комисије. Тужени орган наводи да је тачно да је текстом конкурса за пријем у радни однос на неодређено време у ..., за два радна места за послове царинског надзора и контроле у путничком промету – Цариник, звање царински надзорник, ЦИ ..., објављеном у "Службеном гласнику РС", број 46/2015 дана 28.05.2015. године, поред осталих услова, утврђен као услов и положен државни стручни испит на страни кандидата. Стим у вези, посебно узимајући у обзир обавезност поштовања начела једнаке доступности радних места прописаног одредбом члана 9. став 1. Закона о државним службеницима, у тексту конкурса је утврђена могућност да кандидати који немају положен државни стручни испит, буду изабрани, а у обавези су да положе државни стручни испит до окончања пробног рада. Тужени орган, даље, налази да је тиме омогућено да кандидати који немају положен државни стручни испит, а испуњавају остале услове утврђене за оглашено радно место, могу учествовати у изборном поступку, на који начин су кандидатима под једнаким условима доступна сва радна места. Из образложења оспореног решења, даље, произлази да се избор кандидата заснива на стручној оспособљености, али и на знању и вештинама које кандидати поседују и покажу иста у изборном поступку. Тако да чињеница да неко има положен државни стручни испит не може и не сме бити од пресудног значаја приликом доношења одлуке о избору кандидата, с обзиром да се под истим не подразумева да именовани кандидат засигурно поседује потребно знање и вештине за обављање послова радног места за које конкурише, а која се вреднују у изборном поступку. Тужени орган, даље, налази да је конкурсна комисија на основу документације, разговора са кандидатима и остварених резултата оценила да прворангирани кандидат В.В. и другорангирани Б.Б., на најбољи могући начин испуњавају мерила за избор, као и да ће најбоље одговарати захтевима радног места. Са изнетог, тужени орган је оценио да је директор Управе царина, имајући у виду образложени предлог Конкурсне комисије о избору кандидата, поднету документацију кандидата, на основу датих оцена за неопходна стручна знања и вештине из листе за оцењивања чланова Конкурсне комисије за кандидате, у складу са чланом 9. став 2. Правилника о правима, обавезама и одговорностима запослених у Министарству финансија – Управи царина 08 број 110-00-315/2003 од 14.11.2003. године, донео

правилну одлуку за радно место 20 конкурса – радно место за послове царинског надзора и контроле у путничком промету – Цариник, у звању царински надзорник, у ЦИ ... у ..., којом су изабрани прворангирани кандидат В.В. и другорангирани кандидат Б.Б..

Пресудом Управног суда II-4 У. 17532/15 од 27.10.2016. године, у чијем извршењу је донето сада оспорено решење, поништено је претходно решење туженог органа, због битне повреде одредбе члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, број 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“, број 30/10). Према схватању Управног суда изнетом у пресуди, у случају када је конкурсом прописан, као један од услова за радно место, услов да кандидат има положен државни стручни испит, кандидати са положеним државним стручним испитом, поред испуњавања осталих услова, морају имати предност у изборном поступку у односу на остале кандидате без положеног државног стручног испита, а тек у случају да нико од пријављених кандидата нема положен државни стручни испит, могу се узети у обзир у поступку пријема кандидати без положеног стручног испита, који се примају на рад под условом да тај испит положе до окончања пробног рада. Због наведеног, не могу се прихватити као правилни разлози туженог органа, дати у образложењу оспореног решења, да је по конкурсу који је предмет овог управног спора, у коме је, као један од услова прописан положен државни стручни испит, примљен кандидат који је, у односу на тужиоца, добио бољу просечну оцену, јер, при неспорној чињеници да заинтересовано лице Б.Б. у време конкурса није имао положен државни испит, јасно је да је тужилац, будући да је имао положени државни испит, што међу странкама није спорно, у односу на њега морао имати предност приликом избора кандидата. Такав став, уосталом, изразио је и Врховни касациони суд у пресуди Узп. 142/2016 од 02.06.2016. године.

Имајући у виду наведену пресуду Суда, као и разлоге дате у образложењу оспореног решења, Суд налази да је тужени орган, у смислу одредбе члана 70. став 1. Закона о управним споровима, својим активним непоступањем поступио противно примедбама суда у погледу поступка изнетим у пресуди II-4 У. 895/17 од 27.10.2016. године.

Навод заинтересованог лица Б.Б. из одговора на тужбу да је у међувремену положио државни стручни испит, по оцени Суда, није од утицаја на решење конкретне управне ствари, будући да у време објављивања конкурса није имао положен државни испит.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде.

У извршењу ове пресуде тужени орган је дужан да донесе ново и на закону засновано решење, придржавајући се примедаба Суда изнетих у пресуди, у року и на начин прописан одредбом чл. 69. став 2. Закона о управним споровима.

Одлука о трошковима донета је на основу члана 66. и 67. Закона о управним

споровима и члана 153. став 1. и члана 154. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11...55/14), који се сходно примењују на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима. Управни суд је нашао да је захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора основан, с обзиром да је у вези са покретањем спора, према тарифном броју 28. и 29. Закона о судским таксама („Службени гласник РС”, број 28/94...106/15), имао трошкове за таксу за тужбу у износу од 390,00 динара и таксу за пресуду у износу од 980,00 динара, као и трошкове за награду адвокату на име састава тужбе, у износу од 16.500,00 динара, на основу тарифног броја 43. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС” број 121/2012), као и на име приступа Суду на усмену јавну расправу, које је Суд, на основу тарифног броја 44. наведене Тарифе, одредио у износу од 18.000,00 динара, те је одлучујући као у ставу II диспозитива ове пресуде, тужиоцу досудио укупне трошкове спора у износу од 35.870,00 динара.

Одредбом члана 75. став 2. Закона о управним споровима, прописано је, између осталог, да ће суд руководиоцу органа који није поступио по пресуди, у смислу члана 70. став 1. овог закона, решењем изрећи новчану казну у износу од 30.000 до 100.000 динара.

Како је тужени орган донео оспорено решење противно схватању Суда изнетим у пресуди II-4 У. 17531/15 од 27.10.2016. године, стекли су се услови из члана 75. став 2. Закона о управним споровима, да се руководиоцу изрекне новчана казна, те је Суд, на основу наведене одредбе Закона, одлучио као у ставу III диспозитива ове пресуде, изричући новчану казну Г.Г., који је за министра туженог Министарства финансија Републике Србије, изабран Одлуком о избору Владе РС број 25 од 29.06.2017. године, коју је донела Народна скупштина Републике Србије на Деветој посебној седници у Једанаестом сазиву одржаној 29.06.2017. године.

Будући да је тужени орган после поништења управног управног акта донео управни акт противно примедбама изнетим у пресуди Управног суда II-4 У. 17531/15 од 27.10.2016. године, у смислу одредбе члана 70. став 1. Закона о управним споровима, то је Суд, сагласно одредби члана 70. став 4. истог Закона, одлучио као у ставу IV диспозитива пресуде, и о случају из става 1. истог члана закона известио орган који врши надзор над радом органа.

**ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ**
**Дана: 24.11.2017. године, II-2 У. 895/17**

**Записничар,**
**Сандра Пауновић,с.р.**

**Председник већа-судија,**
**Томислав Медвед,с.р.**

**За тачност отправка**
**Управитељ писарнице**
**Дејан Ђурић**

**СЂ/РР**